

QUI HI HA DARRERE LA COORDINADORA PRO-LIBERTAD
DE ENSEÑANZA DEL VALENCIANO

La santa oposició

Els inquisidors del català a les comarques del sud del País Valencià són Alianza Popular, la patronal de l'ensenyament privat i un grupet neofranquista denominat UPR. Amb una xarxa d'interessos que els abraça a tots.

Joan Pomares

Els obrers de l'empresa andalusa Ximénez no s'ho creien. Les instal·lacions lluminoses que estaven acostumats a col·locar en nombrosos pobles del País Valencià mai no els havien causat tants problemes. A Elda, van haver de retirar l'habitual «Bon Na-

La campanya havia començat molt abans, però havia pres cos, sobretot, arran de la manifestació convocada el 16 de maig de 1985 a Alacant, per l'eclesiàstica i empresarial Coordinadora Pro-libertad del Aprendizaje del Valenciano —CPLAV—, animada políticament per Alianza Popular. La Coordinadora, composta per l'Associació Provincial de Centres d'Ense-

Entre els portadors de la pancarta, Alonso Gutiérrez, Rafael Maluenda, Rius Talens i Joaquín Santos Matas.

dal» o «Felicitats», col·locats any rere any. En el seu lloc, el multicolor conjunt de bombetes passava a dir «Felicidades Fiestas». Havia estat l'Ajuntament qui havia adoptat la decisió i havia acusat la il·luminadora d'haver comès «un error».

L'alcalde, el regidor de cultura i el diputat **Lluís Torregrossa**, valencià-parlant, de Novelda, havien cedit, finalment, a les pressions antivalencianes d'una rabiosa Alianza Popular, d'una involucionista extrema dreta local i dels titelles de tots dos grups, les «madres de la plaza de Castelar», bandereres, de fa anys, contra qualsevol «retrocés» del castellà en qualsevol camp. Es tractava de llevar «llenya del foc», i només era l'anella d'una llarga cadena.

nyança Privada, la Federació Espanyola de Religiosos de l'Ensenyança, la Federació Privada d'APAs de la privada i els sindicats ANPE-EGB i Fesite-USO, havia comptat per a la convocatòria amb el suport del Col·legi de Doctors i Llicenciats, juntament amb minúsculs però efectius col·lectius, com la colpista Solidaridad Espanola o la Unión Hispana, de Blas Pinar.

A partir d'aquest moment, les manifestacions, els crits i els insults contra la Generalitat valenciana, el president **Joan Lerma** o el conseller de Cultura, **Cebrià Ciscar**, ja no cessaran. Així, fins i tot la senyera amb ratlla blava, oficial i defensada a València

per grups polítics de connotacions pa-regudes, o l'himne del mestre Serrano, eren, en la visita de **Lerma** a Torrevella, xiulats i escridassats. I no precisament per grups nacionalistes. Ben al contrari, es tractava d'estudiants de l'extrema dreta, dirigits des de la CPLAV, que, alhora, aplaudien frenèticament la bandera espanyola.

L'activitat quasi malaltissa de la Coordinadora ha augmentat gradualment. A Elda, mares d'alumnes dels centres d'ensenyament mitjà «Monastil» i «Azorín», i «Sagrada Familia», d'EGB, denunciaven «l'aplicació incorrecta i abusiva de la Llei d'Ús». Des de Dénia presentaven en el Servei Territorial de la Conselleria de Cultura uns vuitanta recursos contra l'apli-

FRANCÉS CUTILLAS

cació de la Llei. Des de Castalla en sumaven un centenar més. Alguns més des de Benidorm i uns quants més des d'Elx. La resposta judicial a la mobilització no es va fer esperar.

Seguint l'exemple de la sentència que prohibia les classes en valencià en el col·legi «Cisneros» d'Almassora, de la Plana de Castelló, la sala primera del Contenciós Administratiu de l'Audiència Territorial suspenia les classes en valencià en l'institut «Andreu Sempere», d'Alcoi. Poc després, el col·legi públic «Dama d'Elx» d'aquesta ciutat rebia una ordre del Servei Territorial en el mateix sentit.

«Açò sembla una guerra amb moltes batalles, en la qual nosaltres no pensem claudicar. Cada any repetirem

i augmentarem els recursos», assenyala un portaveu de la Coordinadora. El dia 31 de gener el *Diari Oficial de la Generalitat* publicava una ordre que anul·lava articles vitals per a la cooficialitat real del català. Uns dies abans el president **Lerma** i el conseller **Ciscar** puntualitzaven davant els mitjans de comunicació: «L'ensenyament en valencià mai no ha estat obligatori». I la Coordinadora els responia en un pamflet informatiu editat amb data del 27 de març: «Decisió de la Generalitat: 'No al valencià obligatori'. No permeteu el joc de conformar-nos. Ara podem guanyar».

La intenció de la Coordinadora, finançada per sectors afins i pròxims a Alianza Popular, i amb domicili en el

carrer de Sant Vicent, 19, 5 esquerra, telèfon (96) 521-30-43, d'Alacant, és aconseguir, per exemple, que ciutats valencianoparlants, com ara Ibi, Onil, Biar, Alcoi, Castalla, Dénia, Benidorm o Alacant, siguen declarades «castellanoparlants», atenent «criteris reals i no històrics» (?) i exempts en l'aprenentatge de la seua pròpia llengua.

Compten en aquest intent amb la maquinària i el suport d'Alianza Popular, del Bisbat contestadíssim de Pablo Barrachina i d'alguns convidats estranys, com el PRD de Benidorm o «Los Verdes», el darrer congrés dels quals, celebrat també a Benidorm, declarava aquesta zona «castellanoparlant» —¿per què no angloparlant o germanoparlant?— i proposava la re-

forma de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià.

Una campanya que rep ajudes decisives des de la premsa d'Alacant. El perenne cantonalista **Fernando Gil**, per exemple, és autor d'hàbils deduccions com aquesta, des de la seua columna «La Terreta»: «Tachan el nombre de Alicante, lo quieren escrito en catalán, que sea «Alacant». Dicen ellos que hay que escribir «carrer», i no calle». El corresponsal a València de *La Verdad*, **Juan Maciá**, que afirma sempre en castellà que ell també «habla valenciano», apareix en cada roda de premsa com ardit defensor dels drets dels castellanoparlants, davant de tota mena d'autoritats, amenaçant contínuament que, «si això s'oblida, vindran els conflictes...» Els conflictes hàbilment conduïts des del seu diari.

L'estratègia, l'espiral de la tensió, per a la Coordinadora, ha d'anar en augment. Per a AP, és una qüestió electoral que els pot fer recuperar algun vot de la debacle. Per a les organitzacions de l'ensenyament privat, és una qüestió de «patria y orden». Les passes ja han estat marcades: Congrés a Alacant, els dies 25 i 26 d'abril, dirigit a tota la comunitat escolar valenciana. I, tot seguit, manifestació a València, per protestar contra la política lingüística del PSOE, a unes setmanes de les eleccions municipals i autonòmiques... Així s'entenen les concessions oficials.

Tres comptes corrents garantirán públicament la continuïtat econòmica de la Coordinadora. Un muntatge que ja ha donat lloc a una nova plataforma ultra: La Coordinadora Provincial de Estudiantes de Bachillerato y FP de Centros Privados, que, amb els advocats **Andrés Muñoz** i **Carlos Alcalde**, tots dos vinculats a AP, presentaran al conseller Ciscar un projecte de llei del valencià que impugne el text vigent. Coordinadora que ja es va donar a conèixer la nit del 7 d'abril amb un acte inquisitorial dels que feia temps que ja no es cotitzaven: la crema d'apunts i llibres en català en plena zona dels grans col·legis privats religiosos d'Alacant, com a «resposta» a una suposada «agressió» independentista a Elx. El butlletí informatiu del CPLAV ja els havia animat uns dies abans: «No consentiu que els llibres es traduesquen».

Després d'una investigació que no acabarà amb aquest reportatge, heus ací, un a un, els noms d'una campanya antivalenciana, atïada i impulsada des de la Coordinadora:

Antonio Alonso Gutiérrez —diputat en les Corts valencianes—; **Maribel**

Díaz de Lastra —regidora i portaveu municipal d'AP en l'Ajuntament d'Alacant, candidata a l'alcaldia—; **Juan Antonio Montesinos** —president d'AP—; **José Manuel Martínez Aguirre** —portaveu dels populars en la diputació d'Alacant—. Tots ells van dirigir la manifestació de 1985 contra el valencià, juntament amb els també aliancistes **Alberto Martínez Durá**, **Adrián Dupuy** —regidor d'AP en l'Ajuntament d'Alacant i president del Club de Regatas— i **Rafael Maluenda** —diputat en les Corts valencianes, president d'AP del Vinalopó Mitjà i mobilitzador de les «madres de la plaza de Castelar», a Elda.

Els atacs contra la llengua d'aquesta orquestra aliancista són amplificats en les Corts valencianes pel portaveu del grup popular, l'alacantí **Joaquín Santo Matas** —Nuevas Generaciones i Executiva provincial d'AP.

Antonio García Agredas. Dirigent

de la Unión Provincial Alacantina —UPRA—, partit reaccionari acarnissadament antivalencianista. Diputat en les Corts valencianes, gràcies a la coalició AP-PDP-UV, villenenc —«per una defensa de Villena i la seua comarca»—, pertany al grup mixt i és membre de la comissió de Política Social i Ocupació en les Corts.

Acostat a la ultradreta de la seua ciutat, diu ser agent comercial, encara que no posseeix professió declarada —va heretar el magatzem familiar— d'assaonament de pells, que, sota la seua direcció, no va prosperar— i és un demagog perfecte —«l'impositor del valencià és el PSOE, no el poble valencià». Dissabte 28 de maig va organitzar a Villena una manifestació «per la pau, l'ordre i la guàrdia civil, l'única cosa seriosa que encara queda en aquesta nació», davant els esdeveniments de Reinosà.

La manifestació, única en tot l'estat, va ser encapçalada, també, pel diputat autonòmic **Antonio Martínez Serrano**, president d'UPRA, i va tenir un èxit total: Setanta persones.

Antonio Martínez Serrano. Diputat a les Corts valencianes i fundador d'UPRA. Ex-regidor franquista. Cunyat del dirigent aliancista **Juan Anto-**

Sobre la «O» de «Valenciano», Pedro Antonio Albarracín.

nio Montesinos, va ser cap de llista en les municipals a Alacant del 79 per la candidatura «Alicante independiente». Natural de La Gineta (Albacete), 59 anys, consignatari de bucs, **Martínez Serrano** va ser president en el sindicat vertical de la Cooperativa del Transport. Professor mercantil, ha estat vocal de la Junta del Port i ex-secretari del Col·legi de Duanes. També va ser jugador i president de l'Alacant C.F., de la barraca «Racó de Festa» i de l'Associació de Lluita contra el Càncer. El seu lema ha estat sempre «Una política alacantina no influïda pels partits». Ha coordinat els col·lectius d'APAs a Alacant contra «el valencià obligatori».

Miguel Navarro Sala. President del Club de Opinió «Alicantón», «associació per a la promoció de l'autonomia alacantina», que, «mitjançant referèndum», persegueix despertar la consciència d'un poble diferenciat, el

«país alicantino». La seua filosofia és admiradora del cantonalisme que en la primera república van promoure el general **Martínez Campos** i l'almirall **Lo-bo**. Gestor des d'Alicantón de la ultradretista UPRA —«la primera opció de centre pròpiament alacantina»—, ha estat promotor entre els seus amiguets d'altres minúscules capelles antivalencianes, com la Derecha Alicantina —DA— o el Partido Socialista Cantonal de Alicante —PSCA—, als quals «hem encarregat la realització d'un text estatutari» per al «país alicantino».

Aliat de les tesis d'Unión Valenciana —«València pateix impotència democràtica, dominada com està per Catalunya i l'extrema dreta de **Jordi Pujol**»—, reclama l'autonomia uniprovincial, entre d'altres raons, per evitar «la imposició del centralisme valencià a través de la llengua catalana», que, al seu parer, «penetra grà-

cies a una ben organitzada campanya professional i misteriosa de violència intel·lectual contra el país alicantino».

El seu grupúscle, junt amb **Jerónimo Romá**, d'Unión Valenciana; **Angel Cruz Tomás**, de la CPLAV; **Antonio Martínez Serrano**, d'UPRA; **Rafael Pinto**, de l'Instituto Alicantino de Estudios Lingüísticos —IAEL, promotor de l'Asociación Independiente Universitaria Alicantina—, i **Pedro Albaracín**, d'USO, va defensar, entre d'altres, les següents mesures: «Eradicació política del catalanisme i potenciació de l'Acadèmia de Cultura Valenciana».

Alicantón ha estimulat, també, recentment, junt amb la CPLAV, l'AIUA i la Fesite-USO, la plataforma reaccionària Alternativa Alicantinista. «L'«Alternativa», durant la seua constitució, va adoptar l'acord de «boicotejar els comerços que retolen els seus anuncis en valencià». Dies després, la

inscripció del Col·legi Universitari apareixia tapada amb pintura, desapareixia la placa d'Acció Cultural del País Valencià i d'altres cartells eren objecte de la mateixa violència antivalenciana.

Vicente Ramos Pérez. Patològicament anticatalà. Ex-militant d'Unión Valenciana, la qual abandonà per «vel·leïtats nacionalistes». Doctor en Filosofia i Lletres, ex-director de la biblioteca «Gabriel Miró», d'Alacant, i membre de l'Acadèmia Valenciana de Cultura. Les seues arengues són famoses. La més recent, aquesta: «Subjau el major atac llançat fins ara contra la unitat de la província i d'Espanya. El fetitxe autonomista avança solapadament, implacablement, pel camí de l'idioma. No ho oblidem».

José Maria Rius Talens. El cap de la Coordinadora, representant de la patronal de l'ensenyament privat i cap de la CECE com a president de l'Asociació Provincial de Centres d'Ensenyança, agrupació del fonamentalisme religiós. Català de naixement, sacerdot i director del col·legi «Sagrado Corazón dels Germans Maristes», Rius està molt lligat al col·legi «Aitana», quarter general de l'Opus a Alacant.

Comandant en cap de les activitats antivalencianes —«Ens estem jugant la llibertat d'expressió»—, en les legislatives de 1982 va defensar el vot «nomarxista» que suposava AP: «Cal orientar el vot dels pares cap a sectors que afavoresquen l'educació dels fills», per evitar «la problemàtica que pot sorgir si algun partit pretén retallar el manteniment dels idearis de centre o la llibertat religiosa».

Manuel Berenguer Valero. President de la Coordinadora. Vice-president de la Federació Provincial d'APAs, on va ostentar la presidència, que ara ocupa **Angel Aguado**. En la reunió d'Aiora de la Federació d'APAs castellanoparlants va representar «la província d'Alacant».

Gerent, a finals del setanta, del col·legi «Almedia», de Callosa d'En Sarrià, va ser-ne despatxat després d'una investigació privada. Aquesta cooperativa d'ensenyament, en un principi experimental i progressista, després de la seua entrada va esdevenir un centre reaccionari i d'elit, que acabà «sota una direcció jesuïta». Abans, el 1966, havia treballat com a tècnic de so en Ràdio Popular, d'on també va ser despatxat. Ex-cap de vendes —acomiatat també— i ex-publicitari, amb nombrosos deutes contrets, es va fer passar a l'hora de buscar treball com a president del Pa-

FRANCÉS CUTILLAS

Amb els braços creuats, Antonio Martínez Serrano.

tronat Social María Auxiliadora, càrrec que no va ocupar mai. Les seues relacions amb el bisbe **Barrachina** i l'ajuda del seu germà, advocat, li va permetre aconseguir faena finalment en la patronal de l'ensenyament, després d'un recorregut bastant accidentat.

Un informe d'una agència de detecció, sol·licitat per una empresa particular, el qualifica així: «Segons sembla, tenia per norma dur un tren de vida molt superior al que en realitat li permetien les seues possibilitats econòmiques... Sembla, també, que una de les seues grans debilitats era la mentida o la necessitat de mentir quasi continuament... Hi ha molts llocs als quals no pot tornar i, per altres, ni tan sols passar, a causa del gran nombre de deutes que té contrets».

Antonio López. Subcoordinador. L'home encarregat per la Coordinadora perquè negocié amb el conseller **Ciscar** l'extinció del valencià en l'ensenyament a les comarques del sud.

Andrés Munoz Gimeno. Advocat «contra el valencià obligatori». Ex-UCD i ara en les files d'AP, defensa els interessos de la Coordinadora des del seu despatx en l'Arquebisbat d'Alacant-Oriola. Lletrat, també, de la Federació Provincial d'APAs, té poders de la patronal per a negociar amb els sindicats i representar la CECE davant Magistratura.

Carlos Alcalde. Lletrat de la Coordinadora, junt amb **Andrés Munoz**. Tots dos treballen mà a mà amb **Vicente Giner Boira** —«un intel·lectual de primera línia»— i **José Manuel Ricart Lumbreras**, juristes reaccionaris que a València defensaren el recurs interposat per l'ultra Alternativa Universitaria contra el lliure ús docent del català en la Universitat.

Destacat home d'AP, **Alcalde** va ser funcionari de la Delegació Provincial d'Ensenyança franquista, càrrec que continuà ocupant amb la UCD i que va deixar en arribar el PSOE al poder. En aquest moment, va passar a servir la patronal privada. Advocat de la Federació Provincial d'APAs d'Alacant, que dirigeixen **Aguado** i **Berenguer**, és, també, lletrat de la Confederació Nacional Catòlica que presideix **Carmen Alvear** i té despatx en la CECE i en el bisbat d'Oriola-Alacant. Acudeix als juís en nom de la institució que dirigeix el tridentí **Pablo Barrachina**, del qual **Esteban** és un home fidelíssim.

Pedro Antonio Albarracín Pasqual. Secretari de la CPLAV. Pròxim a la Unión Provincial Alicantina —UPRA—, és professor d'EGB en el col·legi dels Jesuïtes a Alacant, i dirigent de Fesite-USO, sindicat del qual és secretari general **Antonio Frias**.

Qualificat de «groc», obediència a les reivindicacions de la patronal, lligat a la CECE de **Carmen Alvear**, treballà en el sindicalisme vertical de l'ensenyament i intentà crear, abans d'arribar a USO, una Associació Nacional de Professors, que va fracassar. Forma equip en la persecució del català, juntament amb **Aguado**, **Berenguer**, **Rius Talens** i **Andrés Canales** —secretari general de la patronal de l'ensenyament. També sol treballar colze a colze amb **José Albadalejo**, portaveu del sindicat pro-empresarial ANPE-EGB.

Miguel Rodríguez. Va participar encapçalant la manifestació de 1985 contra el valencià, dirigint la Coordinadora. Ex-membre de Fesite-USO d'Albarracín i Frias, va marxar a FETE-UGT, on és membre de l'executiva, encara que està mal vist per altres sectors del sindicat, entre d'altres raons per no

haver secundat vagues convocades per FETE, malgrat formar-ne part de la direcció. Professor d'EGB en els maristes que dirigeix **Rius i Talens**, ara s'està de fer declaracions públiques contra el valencià.

José María Guerras Ruiz. Estudiant de Dret i president de l'AIUA —Asociación Independiente Universitaria Alicantina—, promoguda per Nuevas Generaciones d'AP, i convergent amb les posicions ultres d'Alternativa Universitaria de València. L'AIUA, organització filial d'un fantasmagòric Instituto Alicantino de Estudios Lingüísticos, que dirigeix **Rafael Pinto**, defensa, segons els seus estatuts, una «concepció humanista de la vida i la defensa dels idearis propis dels països occidentals». I està llançada a una constant defensa de l'«espanyol, enfront de la possible catalanització del valencià en l'ensenyament». Pressupòsits que el lliguen perfectament AP, Unión Valenciana, i, millor encara, amb l'Asociación Defensora de los Intereses Alicantinos, ADIA.

Entre els «independents universitaris» que dirigeixen tot el moviment hi ha, igualment les estudiants de Dret **Esther Algarra Prats** i **María Asunción Benito Torres**, i els germans **Margarita** i **Miguel José Navarro Weiss**. Aquest darrer, un destacat element, de la Coordinadora. «Volen traure'ns els nostres diners d'una manera descarada. Quantitats que després tiren en propaganda en valencià, guies telefòniques en valencià, en cartells i senyals en carrers i carreteres, que compliquen la vida dels estrangers i de gent d'altres províncies». Tots ells pul-lulen dins o fora d'Alianza Popular, encara que, segons sembla, han participat en l'enganxada de cartells del falangista SEU. **Eloy Roig**, de la Coordinadora, els representa en el Consell Escolar.

Eduardo Monllor. President d'ADIA, Asociación Defensora de los Intereses Alicantinos, que ha donat suport, encara que no públicament, a l'Asociación Independiente Universitaria Alicantina, AIUA. ADIA està promoguda per Unión Valenciana, el secretari provincial de la qual a Alacant és **Rafael Doménech Iries**. Sol convocar, entre d'altres activitats, júbilosos concursos de llibrets de fogueres i barraques en els quals, per poder guanyar, és «condició indispensable que no aparega cap article en català o en valencià normalitzat». En aquests concursos atorguen un premi especial que duu per nom «Vicente González Lizondo», «dotat amb 25.000 pessetes i ceràmica de Biar». □